

VILIOJIMO
MENAS / 4

Regina
Kyle GUNDANTI
TRAUKA

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Regina Kyle

GUNDANTI TRAUKA

Keturių knygų serija
„Viliojimo menas“
Ketvirta knyga

Versta iš Regina Kyle Triple Score, 2016

© Regina Kyle, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Vilma Burneikienė, vertimas iš anglų kalbos,
2017

© Ana Gorbatova, dizainas, 2017

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0261-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

PIRMAS SKYRIUS

- Viskas, Džeisai. - Sodrus, kimus moteriškas balsas buvo girdėti už užvertų durų. - Nuostabu.

Po to pasigirdo žemo vyriško balso aimana.

- Kaip gera.

- Ne per stipriai. Dar šiek tiek.

- O, taip.

Noelė Nelson sustingo, viena ranka įsikirtusi spaudė ramentą, kita siekė rankenos durų, ant kurių buvo parašyta *Fizioterapija*. Tokiu vakaro laiku kabinetas paprastai būdavo tuščias. Bet porelė viduje mėgavosi akivaizdžiai kitokia terapija.

Vajeee.

Ji nuleido ranką. Vakarinė jos mankšta palauks. Gal ji nedaug galėjo padaryti su nutrūkusi kelių raiščiu, bet tebūnie prakeikta, jeigu nevaikščios. Kai jos koja ims gyti ir gydytojais leis vėl šokti, ji bus pasiruošusi. Dar ir kaip pasiruošusi.

Noelė suspaudė pirštus aplink gumines ramento rankenas, pasirengusi nususukti ir klėbikščiuoti atgal į kambarį. Taip bus geriausia.

O ne pasilenkti ir glausti ausį prie durų. Bet jos neapleido liguistas smalsumas, turėjo bent pabandyti išsiaiškinti, kas, po perkūnais, vyko viduje. Gal nugirs kelias užuominas. Kurį laiką ji nesiėmė jokių veiksmų. Ne dėl to, kad reabilitacijos centre niekas nepažadino jos susidomėjimo. Neįsivaizdavo, kas išdrįstų šitaip šokti ant masažo stalo.

- Jau gana, - spigiai nukirto moters balsas.
- Nagi, - mėgino įkalbėti vyras.
- Stok, Džeisai. Sakau tau.
- Dar truputį. Pažadu.
- Pasakiau ne.

Kas per š...? Noelė prisispaudė prie durų, norėjo geriau girdėti. Daugiau jokių ginčų. Jokių grumtynių. Tik metalo žvangėjimas, tarsi kas būtų kilnojęs svarmenis.

Kas, po velnių, ten dėjosi?

Ji vėl sugriebė durų rankeną. Viena akimi dirstelės. Jai reikėjo tai padaryti tam, kad įsitikintų, jog moteris - kad ir kas ji tokia - nenukentėjo. O paskui ramia sąžine galės eiti sau, tai yra šlubčioti.

Noelė atsargiai pasuko durų rankenos bumbulą dešinėn ir šiek tiek stumtelėjo duris, paskui - dar šiek tiek. Velniava. Vis dar nieko ne-

matė. Ji rizikuodama dar daugiau pravėrė duris, kad atsirėmusi į savo ramentus matytų kabinetą ir paslaptįgąjį Džeisą su savo mergužėle.

Galų gale jai pavyko: dvi galvos buvo kone suglaustos, viena šviesi, kita tamsi. Sulaikiusi kvapą Noelė įkišo nosį. Vienas ramentas sudrebėjo. Ji griebė jį, širdis pašėlusiai dundėjo, bet atrama išslydo ir nutarškėjo ant grindų.

- Šūdas.

Susverdėjusi ji įsikibo į artimiausią ramstį - duris, kad nepargriūtų. Bet jos atsilapojo, ir Noelė prarado pusiausvyrą. Bandydama sutelkti visą šokėjos grakštumą ji metė kitą ramentą ant grindų ir ištiesė rankas. Jomis smarkiai trenkėsi į šiurkštų fizioterapijos kabineto tarpdurio kilimėlį, palaimingai susitaikydama su smūgiu. Ir susmuko, nuo šlaunies vidurio iki kelio sutvarstyta koją ištiesė ant grindų.

- Šūdas, - pakartojo ji, lėtai kilstelėjo galvą ir nužvelgė kabinetą.

Jokių išmėtytų drabužių. Jokių nuogalių. Jokios aistros. Netgi nieko panašaus į seksą ar grėsmę. Tik Sara, viena iš fizioterapeučių, sukinėjosi virš vyro, sėdinčio ant mankštos suo-

liuko, – žmogus visas jėgas buvo sutelkęs, kad kumštyje išlaikytų, regis, trijų kilogramų svarmenį.

Oho, koks vyras.

Net per alkūnę iki pat riešo sugipsuotoje rankoje Noelė regėjo jo tatuiruotų raumenų jėgą. Ji buvo pratusi prie to, kad šokėjai ją kilnojo ir mėtė. Šokėjai buvo stiprūs nuo kasdienių treniruočių. Bet jie dažniausiai atrodydavo liekni. Šitas vyrukas labiau panėšėjo į stambų, sudėtą iš grynų raumenų masės. Aptempti be-rankoviai marškinėliai buvo prilipę prie plačios krūtinės, nulietos iš treniruotų raumenų, o trumpos sportinės kelnės išryškino šlaunis, kurias jis – matyt – didino pritūpimais ir šuoliukais. Prakaitas žibėjo ant jo sprando, sudrėkę atrodė net tankių tamsių garbanotų plaukų galiukai prie kaklo, o jis pats spinduliavo ramybės neduodančiu ryžtu.

– O-var-ge-li! – Saros riksmas pažadino Noelę iš svajingai geidulingo sąstingio.

Fizioterapeutė pripuolė prie jos, kaipmat griuvo ant kelių priešais. Įgudusiomis rankomis pajudino sužeistą Noelės koją, aukštyn, žemyn, ir pajuto jos įtampą.

– Ar jums viskas gerai?

- Manau, kad taip. - Noelė pamėgino atsisėsti. - Nieko nesusižeidžiau, tik savo savigarbą.

- Atrodo, viskas gerai, - Sara raminausiai linktelėjo galva. - Jums pasisekė.

Teisingai. Ji plojosi veidu į grindis priešais vienintelį vyruką, sugebėjusį sukelti jai hormonų audrą, ir juoktis dar tada, kai prieš šešis mėnesius Janikas išmetė ją visų akivaizdoje. Prieš šešis vienatvės ir susilaikymo mėnesius. Tikra laimė.

- Nejudėkite. Tuoj atnešiu ledo maišelį, kad nepradėtų tinti.

- Man tikrai viskas gerai, - nepasidavė Noelė. - Nenoriu trukdyti jūsų treniruotės.

- Mes jau baigiame. - Sara atsistojo ir prirėmė Džeisą grasinamu žvilgsniu, paskui nušlepsėjo prie durų. - Taip?

Jis gūžtelėjo pečiais ir pakėlė galvą, įsmeigė į Noelę nuostabias brandinto viskio spalvos akis, kuriose spindėjo susirūpinimas.

- Jeigu jau taip sakai.

- Sakau. Sutikau ilgiau pasilikti vien tam, kad apsiprastum su šitais įrenginiais, o ne tam, kad pačią pirmą dieną nusibaigtum.

Sara išsmuko į koridorių. Džeisas stojo į jos vietą, šalia Noelės, it šešių pėdų aukščio bokš-

tas, užimantis visą erdvę – visai kitaip nei smulkutė fizioterapeutė.

– Pametei? – Jis iškėlė ramentą sau prieš nosį.

Susirūpinimą, kurį Noelė iš pradžių regėjo viskio spalvos akyse, pakeitė linksmumas.

– Galima ir taip sakyti.

– Ką tik pasakiau. – Jis įdavė jai ramentus.

– Ačiū.

Įsikibusi į juos ji pamėgino atsistoti, tačiau nesėkmingai. Paprastomis aplinkybėmis ji paklustų savo fizioterapeutei ir jos nurodymams. Juk ji aiškiai pasakė: *nejudėk*. Bet Noelei reikėjo dingti iš čia, kuo toliau nuo Aukšto, Tamsaus ir Pavojingo. Skubiai. Taip greitai, kaip tik ji galėjo, būdama tokios būklės.

– Laikykis. – Kaip tik *šitas vyrukas* ištiesė sveikąją ranką ir suėmė jos alkūnę. Jaudulys nudegino jos dilbį iki pat pirštų galiukų. – Štai. Remkis į mane.

Ji nusipurtė jo ranką, kad sustabdytų peršėjimą. Nesvarbu, kad ištvėrė šešis susilaikymo nuo sekso mėnesius, ji neketino lėkti į kitą šalies galą dėl nerūpestingų santykių, nors gundantis vyrukas ir būtų labai karštas. Ji atsibeldė čionai dėl vienos ir vienintelės priežasties –

kad kiek įmanoma greičiau galėtų grįžti ant scenos.

- Aš puikiausiai apsieisiu pati.

- Neabejoju. - Jo pirštai vėl suspaudė jos alkūnę; prakeikimas, Noelė vėl pajuto dilgčiojimą. - Bet kodėl turėtum daryti tai pati, kai turi stiprų, beveik visiškai sveiką tau padėti galintį vyruką?

Iš tikrųjų.

- Šaunu. - Ji nurijo seiles, liežuviu apvedė netikėtai, it Arizona rugpjūtį, išsausėjusias lūpas. - Bet atsargiai elkis su mano koja.

- Tavo noras - man įsakymas. - Jis juokingai nusilenkė, sveikąja ranka apkabino ją per liemenį ir švelniai pastatė ant kojų, nuraudusią dėl šiltų, kietų, dailių raumenų, kurie ją pakėlė.

Jis atsidavė prakaitu ir muilu, ir dar stipriu, sveiku vyru, ir ji pradėjo grumtis su nervingu drebuliu, kuris purtė ją iš vidaus.

Blogas sumanymas. Ne, ne blogas. Neapsakomai kvailas. Toks kvailas kaip trapecija be tinkliuko.

- Štai ir atsistojau, dėkui. - Ji pasikišo ramentus po pažastimis ir išsitiesė tiek, kiek leido sužeista koja. - Paspausčiau ranką, bet nesi-

jaučiu stabili tokiam reikalui.

- Tik nesakyk. - Jis susikryžiavo rankas ant krūtinės ir nužvelgė ją nuo galvos iki kojų, neslėpdamas iš akivaizdaus susižavėjimo sutviskusių akių. - Aišku, kodėl įvirtai pro duris, šleptelėjai ant užpakaliuko ir nutraukei mano treniruotę.

Panašiau, kad plojosi veidu į grindis, bet Noelė neketino jo taisyti. Tik ne dabar, kai ji pernelyg stipriai laikė pažabojusi savo šėls-tančius hormonus.

- Nemaniau, kad rasiu čia ką nors taip vėlai. Ketinau atlikti kelis tempimo pratimus, bet tada išgirdau balsus...

- Slapta klauseisi? - Žaisminga šypsena timptelėjo jo lūpų kampučius. - Nugirdai ką nors įdomaus?

Ji papūtė lūpas.

- Jeigu nori žinoti, skambėjo taip, tarsi judu būtumėte darę... kažką intymaus. Ir tada Sara pasakė *stop*, o tu nesustojai, todėl pamaniau, kad jai... iškilo pavojus.

- Pavojus? - Jis prapliupo juoku. - Supraskite teisingai, Hercogiene. Man nereikia remti moterų prie sienos tam, kad jos būtų su manimi.

- Iš kur aš galiu žinoti, - sumurmėjo ji.

- Vadinasi, norėjai žvilgtelėti pro raktą skylutę? - Jis pakrutino antakius. - Nebūčiau pama-
nęs, kad jauti malonumą stebėdama. Keistuo-
lė. Man patinka.

- Buvo visai ne taip. - Ji svyravo kartu su ra-
mentais, nežinojo, ar turėtų likti ir tęsti žo-
džiais pradėtą gundymą, ar skubėti ieškoti Sa-
ros ir ledo.

Noelė nespėjo apsispręsti, o Džeisas nu-
žingsniavo prie svarmenų lentynos, kiekviena
ranka pakėlė po dešimties svarų svarmenį ir
pradėjo daryti pritūpimus.

- Ei, - ji pasistūmėjo kelis žingsnius į priekį. -
Sara sakė, kad šįvakar tu jau baigei.

- Ji sakė, kad mudu baigėme. Todėl šiandien
viską baigėme. Aš tik pramankštinsiu kojas
prieš miegą. Man nerūpi, ką mano tie Sakra-
mento šarlatanai. Grįšiu dar prieš kitą sezoną,
geresnės formos, nei buvau.

- Prieš kitą sezoną? - Ji įdėmiai žiūrėjo į jį.

Melsvai juodi plaukai dengė jo kaktą. Tatu-
ruotą ranką slėpė įtvaras. Toro žaibo blyksnio
emblema - ant vienos rankos, kitoje - lazda.
Prakaitu permirkę marškinėliai. Viskas stojo į
savo vietas.

- Tu tas beisbolo žaidėjas. Džeisas Monro.

Tas, kuriam pavyko užimti keturias bazes pastarosiose metų žvaigždžių varžybose.

Ji tikrai neturėjo jokio supratimo apie žaidimą. Bet pagal tai, ką jos brolis Geibas su savo draugužiu Keidu nuolat liaupsino, žaidimas turėjo būti išties ypatingas.

- Monro. - Jis perėjo prie šuoliukų. - Nori mano autografo?

- Pasvajok.

Ji tenorėjo, kad jis dingtų. Spaldingo reabilitacijos ir tyrimų centrą ji pasirinko todėl, kad jis garsėjo geru vardu ir diskretiškumu. O kai jame gydėsi tokia žvaigždė kaip Džeisas, žurnalistai tikrai turėjo šmirinėti aplinkui. Taip, kaip dabar, - žybt, ir vienu fotoaparato blyksnelėjimu visi sužinos apie jos reabilitaciją. Visas šokėjų pasaulis žinos, kur Noelė Nelson, Niujorko baleto kompanijos primabalerina, išvyko gydytis nutrūkusio raiščio. Kaip didžiausiame šokėjos košmare.

Ji suspaudė ramentus ir pasisuko į duris.

- Taip greitai išeini? - Džeiso balsas skambėjo beveik pašaipiai.

Noelė atsigrižo į jį. Jis tebedarė įtūpstus, tvirtas, dailus jo užpakaliukas atrodė smarkiai įtemptas, kojų raumenys susitraukdavo ir iš-

virsdavo nuo pastangų. Prabėgo sekundė, kol ji prisiminė, ką ketino sakyti.

- Ne kiekviena pasiduoda tavo žavesiui.

Melagė su puantais melavo, per tiltą važiavo.

Jis sustojo, kad apdovanotų ją kvaila šypse-
na.

- Vadinasi, pripažįsti, kad aš turiu žavesio.

- Nieko nepripažįstu. - Ji nusipūtė nuo veido ilgą šviesių plaukų sruogą.

Šitas vyras erzino ne mažiau, nei žavėjo.

Džeisas papurtė galvą ir nužygiavo prie svarmenų lentynos tam, kad du dešimties svarų svarmenis iškeistų į vieną dvidešimties.

- Manding, dama per daug priešinasi.

- Aš ne... - Ji nuščiuvo, pasakiusi pusę sakinio, nepasidavė ironiškai skambantiems savo žodžiams ir pasilenkė, kad pasikasytų perštinčią koją po kelio įtvaru. - Šekspyras?

- Ne visi sportininkai bukagalviai. - Jis atsėdo ant suoliuko galo ir sveikąja ranka pradėjo sukti ratus.

Štai kokia kojų mankšta.

- Aš esu kitoks, nei atrodau iš pirmo žvilgsnio....